

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

16
1922

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ÉDITIONS
BAS. N. GRÉGORIADÈS

Ε.Υ.Δ της Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

— *Νεόφυτος Προδρομηνός και ούχι Προδρομικός.* Ἐν τοῖς ὑπὸ Γουλιέλμου *Vladimir* και Λεοπόλδου *Chon* ἐκδεδομένοις τῷ 1890 ἐν Βερολίῳ Codices ex bibliotheca Meermanniana Philippii graeci nunc Berolinenses ἀναγινώσκομεν ἐν σ. 72, ἔπου περιγράφεται ὁ κώδιξ 166 (Phill. 1570), ὅτι ἐν φ. 556 τοῦ κώδικος τούτου ἄρχεται Νεοφύτου μονάχου Προδρομικοῦ πρόχειρος και χρήσιμος σαφήνεια και συλλογὴ κατὰ στοιχεῖον περὶ βοτανῶν και ἄλλων παντοίων εἰδῶν θεραπευτικῶν. Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ εἶνε παρανεγνωσμένον τὸ μονάχου ἀντὶ μοναχοῦ και τὸ Προδρομικοῦ ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως Προδρομηνοῦ (= μοναχοῦ μονῆς τινος τοῦ Προδρόμου). Καὶ πράγματι τὸν Νεόφυτον Προδρομηνὸν γινώσκομεν ὡς συγγραφέα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος. γράψαντα Πρόχειρον ἀντιλογίαν πρὸς τὸν Βαρλαάμ και Ἀκίνδυνον, σωζομένην ἐν τῷ Πατριακῷ κώδικι (Ἰω. Σακκελίωνος Πατριακῆ, βιβλιοθήκη. Ἀθήνησιν. αὐτῆ· σ. 189). Ἐν δὲ τῷ Ἀγιορείτικῷ κώδικι 194 τῆς μονῆς Διονυσίου, γεγραμμένῳ τῷ 1363, περιλαμβάνονται πλὴν τῆς εἰρημένης Ἀντιλογίας τὰ ἑξῆς συγγραμμάτια τοῦ Νεοφύτου· α' Διάλογος πρὸς Λατίνον. Ἄρχ. Οὐδὲν τῆς φιλαδελφίας και τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τῷ θεῷ περιμάχτητον τῶν ὄντων καθέστηκεν· β' «Κεφαλαιώδης ἀπόδειξις πρὸς τινὰ ἑλληγόφρονα, ἔτι ἐν και τρία ἐστὶν ὁ κυρίως και ἀληθῶς και φύσει μόνος θεὸς τῶν χριστιανῶν». Ἄρχ. Δέου τοὺς δούλους αἰεὶ πρὸς τοὺς οἰκείους δεσπότας εὐνοεῖν. γ' «Πρὸς Λατίνον ἀντιλογία λέγοντα ἔτι ὀφείλει τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ οἶα μητρὶ τῶν ἐκκλησιῶν πατρῶν τὰ πρεσβεῖα και αὐτῇ τὰς ἄλλας ὑπέκειν τε και διδόναι». Ἄρχ. Ὡ σωφώτατοι Λατίνων εὐγε ὑμῖν τῆς ἀγχινοίας. δ' Ἀντιλογία περὶ τοῦ τύπου τοῦ θεοῦ και ζωοποιοῦ σταυροῦ πρὸς αἰρετικούς». Ἄρχ. Ἀπορεῖς ἡμᾶς ὡ οὗτος ὄτου χάριν σημειούμενοι ἑαυτοὺς τῷ δεσποτικῷ σταυρικῷ σημείῳ προσκυνοῦμεν σχετικῶς

τὴν ἀγίαν εἰκόνα αὐτοῦ. ε' «Τετράστιχα λαμβικὰ εἰς διαφόρους δεσποτικὰς ἑορτὰς καὶ εἰς ἑτέρους ἁγίους καὶ εἰς ἀνθρώπους». Καὶ ἄλλα δ' ἐν τῷ αὐτῷ κώδικι ἀντιρρητικὰ κατ' Ἀκινδύνου ἢ κατὰ Λατίνων μὴ φέροντα ρητῶς τὸ ὄνομα τοῦ Νεοφύτου εἶνε πιθανῶς ἔργα αὐτοῦ (Σπυρ. Π. Λάμπρου Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου ὄρους ἑλληνικῶν κωδίκων. Ἐν Κανταβριγίᾳ τῆς Ἀγγλίας. 1895. Τόμ. Β' σ. 358 κ. ἐ.). Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ περὶ φυτῶν ἐν τῷ Βερολινεῖ κώδικι σωζομένη πραγματεία τοῦ Νεοφύτου Προδρομῆνοσ εὑρηται καὶ ἐν τῷ Παλατίνῳ 77 τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Εἶνε δὲ μέχρι τοῦδε ἀνέκδοτος ὡς καὶ ἅπασαι αἰλοῖται συγγραφαὶ τοῦ Νεοφύτου.

— Τιμοθέου γραμματικοῦ περὶ ζώων. Ὁ Π. Χρυσόστομος Λαυριώτης ἔγραψεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους τῇ 25 Αὐγούστου 1905 πρὸς τὸν Σπ. Λάμπρον τὰ ἀκόλουθα·

«Τὸ ἀποσταλὲν σοι παρ' ἐμοῦ ἐπίγραμμα (τὸ αὐτὸ βεβαίως, ἔπερ καὶ ἐν Ν. Ἑλληνομν. σελ. 270 Τόμ. Α') εὑρίσκεται ὡς ἔγραφον ἐν διφύλλῳ χαρτίνῳ ἀπολεσθέντος κώδικος ἢ τοῦλάχιστον ἀποσπασθέντι τοῦ κώδικος, εἰς ὃν ἀνήκει, διὰ τοῦτο μετὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων εὑρίσκεται ἐν τῷ περιεχομένῳ φακέλλῳ μίπῳ ἀριθμηθέντων, διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἐξετασθῶσι τὰ τοιαῦτα, ἴσως τινὰ τούτων προσαρτηθῶσιν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσι κώδικας. Ἐν τῇ αὐτῇ διφύλλῳ εὑρίσκεται καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα ἐκδοδομένον ἐν τῇ «Κωνσταντινουπόλει» Σ. Δ. Βυζαντίου Τόμ. Α' σελ. 266, προτασσομένων τῶνδε: «ἐν τῷ τουρλέῳ τῆς ἁγίας Σοφίας κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως ἔγραψε δὲ τὰ παρόντα Ἰωάννης Μητροπρόλιτης Μελιτηνῆς». Εὑρηται δὲ καὶ τότε τὸ σημείωμα· «τὰ ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἅτινα τὴν τῆς ἁγίας Σοφίας κτίσιν δηλοῦ εἰσι 6349 ἰνδ. δ'». Ταῦτα δὲ πάντα διὰ μιᾶς χειρὸς γεγραμμένα, ἔγράφησαν, φαίνεται μοι, κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἢ δεκάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα. Πῶς ὁμως ταῦτα συμβιβαστέον οὐκ ἔχω τι σαφὲς εἰπεῖν. Ἐκ πολλῶν δὲ ἴσως ποθέσεων παραδέχομαι τὴν ἐξῆς· ὁ γράψας, μὴ γνώστης ἀκριδῆς τῶν πραγμάτων, εἶχεν ἴσως ὑπ' ὄψει τὸ ὑπὸ ὀθωμανῶν ἀρκετὰ φαίνεται ἐνωρὶς ἀποδοθὲν ὄνομα «Κιουτσουκ, ἁγία Σόφια=μικρὰ ἁγία Σοφία». (Σ. Δ. Βυζαντ. ε. ἀ.).

γράφων δὲ καθ' ἣν ἀνωτέρω εἶκασα ἐποχὴν καὶ θέλων νὰ τρέψῃ τὰ μετὰ Χριστὸν ἔτη εἰς τοιαῦτα ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἡρώδης βασιλεὺς τῶν ἀριθμοῦν ἀραβικοῖς ψηφίοις, ἀντὶ νὰ γράψῃ 5508+11 ἔγραψε 5808+541=6349.

Περὶ τοῦ κώδικος τοῦ περιέχοντος τὸ ἀπὸ τῆς Συρίνης Θεοῦ τοῦ Λουκιανοῦ μέρος, εἰς ποίημα δὲ καθ' ὃ ἐπέστειλα σοι δείγμα μετατραπέν, θὰ γράψω προσεχῶς πᾶν σχετικὸν συναποστέλλων καὶ τὸ ὅλον ποίημα.

Τὸ ζητούμενον «Τιμοθέου Γραμματικοῦ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀναστάσιον περὶ ζώων» ἀτελές, περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Α' Τόμῳ τῆς τοῦ Κ. Σάββα Μεσαιωνικῆς Βιβλιοθήκης γίνεται λόγος, δυστυχῶς δὲν εὕρισκεται, πολλὰς τῆς Βιβλιοθήκης ἡμῶν ὑποστάσης τὰς περιπετείας, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Σύγγραμμα τι τοιοῦτον τῷζεται ἀκέφαλον καὶ κολοβόν, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰσέτι ἀκριβῶς δὲν δύναμαι νὰ χαρακτηρίσω ὀρίζων τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐκ τινῶν ἐσωτερικῶν ἐνδείξεων φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτὸ ἤκμασε κατὰ τὸν δεῦτερον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα τοῦλάχιστον, ἀκριβῆς δὲ καὶ μάλλον ἐπὶ μέρους ἀνάγνωσις ἴσως ἀνακαλύψει τεκμήρια μάλλον νεώτερον τοῦτον ἀποδεικνύοντα, οἷον καὶ τόδε «... ἐγὼ δὲ καὶ πεντάποδα βοῦν ἱερὸν ἐθεασάμην ἀνάθημ' αὐτῷ θεῷ τῷδε Δεῖν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀλεξανδρείας τῇ μεγάλῃ, ἐν τῇ καλουμένῃ τοῦ Θεοῦ ἄλσει, ἐνθα περσεαὶ ἔμφυτοι σκιὰν περικαλλή καὶ ὄψιν ἀπεδείκνυντο.... ἐγὼ δὲ ὄσα εἰς ἐμὴν ὄψιν τε καὶ ἀκοὴν ἀφίκετο, εἶπον: (1) ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται ἐν βιβλίῳις πεντεκαίδεκα (κατὰ τὸ σωζόμενον μέρος τοῦ κώδικος, χαρτίνου τῆς ΙΓ' ἢ ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος) περὶ διαφόρων ζώων, Ἰνδικῶν τε καὶ Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων πολλῶν μερῶν, ἐξ ὧν εἰκάζεται ἂν τις ὅτι πιθανὸν νὰ εἴη σχέσηις πρὸς τὰ λεγόμενα ἐν σελ. 453 Τόμ. Β' Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας ὑπὸ Ἡρουμβάχερ ἐν Βιβλιοθήκῃ Μαρατλή. Πρὸς ἀκριβέστερον ἐν γὰρ τῇ παρόντι χαρακτηρισμὸν τοῦ προκειμένου συγγραμματος ἀναγράφω τὸν ἀριθμὸν τῶν κεφαλαίων ἢ γοῦν ὑποθέσεων κατὰ βιβλίον.

Βιβλίον Α' κεφ. 60. — Β' κεφ. 47. — Γ' κεφ. 47. — Δ' κεφ. 60. — Ε' κεφ. 56.

Β' κεφ. 47. — Γ' κεφ. 47. — Δ' κεφ. 60. — Ε' κεφ. 56.

Γ' κεφ. 65.—Ζ' κεφ. 44.—Η' κεφ. 27.—Θ' κεφ. 66.

Ι' » 30.—ΙΑ' » 36.—ΙΒ' » 44.—ΙΓ' » 29.

ΙΔ' » 29.—ΙΕ' » 29 (σώζονται τὰ τρία):

Οἱ πίνακες τῶν κεφαλαίων προτάσσονται ἐκάστου τῶν βιβλίων.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτων ἐν γε τῷ παρόντι, εἰ δὲ καὶ εἴρομεν καὶ πλείω προθύμως ὑπουργήσω σοι, Θεοῦ διδόντος».

— Ἰωάννης ὁ τοῦ Ζαχαρίου καὶ οὐχὶ Ἰωάννης Ζαχαρίας. Ὁ *Krumbacher* (*Geschichte der byzantinischen Litteratur* τ. 487, ἑλλην. μεταφρ. Σωτηριάδου Τόμος Β' σελ. 157) ποιεῖται μνείαν ἐπιστολῆς Ἰωάννου Ζαχαρίου ὡς σωζομένης ἐν φ. 1372 τοῦ κώδικος 219 τῆς Καισαροβασιλικῆς βιβλιοθήκης Βιέννης. Ἄλλ' ἡ ἐπιγραφή τῆς ἐπιστολῆς ἐν τῷ κώδικι ἔχει ὡδὲ.

Ἰωάννου τοῦ τοῦ Ζαχαρίου Θεοδώρου τῷ Μοδηνῷ.

Κατὰ ταῦτα ἐπιστελλας δὲν ἔφερε τὸ ἐπώνυμον Ζαχαρίας, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς υἱὸς Ζαχαρίου τινός, οὗ ἀγνοοῦμεν τὸ ἐπώνυμον.

— Ἐπίγραμμα εἰς τὴν βίβλον Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Ὁ κ. Ἐμμ. Δαυίδ ἔγραψε τῇ 14 Φεβρουαρίου 1905 ἐκ Θεσσαλονίκης τὰ ἀκόλουθα· Ἀνέκδοτον ἐπίγραμμα τοῦ Πατριάρχου Φωτίου. Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Γυμνασίου Θεσσαλονίκης ὑπ' ἀριθ. 75 ὑπάρχει χειρόγραφον χάρτινον, ἔπερ, ὡς δηλοῦται διὰ τῆς ἐν τέλει αὐτοῦ ὑποσημειώσεως, «εἴληψε τέρμα παρὰ Γερασίμου μοναχοῦ 20 Ἀπριλίου 1730». Τὸ χειρόγραφον περιέχει τὰ 8 βιβλία τοῦ Ἀχιλλέως Τατίου «τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα... Ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ χειρογράφου ὑπάρχει λαμβικὸν ἐπίγραμμα, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν πατριάρχην Φώτιον, ἧ, ὡς λέγεται, εἰς τὸν Λέοντα τὸν φιλόσοφον. Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο εἶνε τὸ ἑξῆς·

ἔρωτικά

ἔρωτικῶν

ἀνεκδότῳ (sic)

Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν βίβλον Λευκίππης· ἄλλοι δὲ φασίν, Λέοντος φιλοσόφου.

Ἐρωτα πικρόν, ἀλλὰ σώφρονα βίου

ὁ Κλειτοφῶντος ὡσπερ ἐμφαίνει λόγος

ὁ Λευκίππης δὲ σωφρονέστατος βίος
 ἅπαντας ἐξίστησι, πῶς τετυμμένη
 κεκλειμένη τε καὶ κατηχρειωμένη (sic)
 τὸ δὴ μέγιστον τρὶς θανοῦσ' ἐκαρτέρει
 εἴ περ δὲ καὶ σὺ σωφρονεῖν θέλεις, φίλε,
 μὴ τὴν πάρεργον τῆς γραφῆς σκόπει θέαν,
 τὴν τοῦ λόγου δὲ πρὸς τὴν συνδρομὴν μάθε·
 νυμφοστολεῖ γὰρ τοὺς ποθοῦντας ἐμφρόνως.

— **Ἐπιστολαὶ Περιβλεπτηνοῦ καὶ Βασιλείου Κερκύρας.** Ἐν τῷ Μαρκιανῷ γ. 1. II 31 (Mogelli) τοῦ ιγ' αἰῶνος βομβ. miscellanea ἀπὸ γ. 275α καὶ ἐξῆς εὐρίσκωμεν ἐπιστολάς, τὰς πλείστας ἀνωνύμους. Μεταξὺ τούτων ἴκανα τοῦ Περιβλεπτηνοῦ καὶ πολλαὶ τοῦ Κερκύρων, ὅστις εἶνε ὁ Βασίλειος, καθ' ἃ φαίνεται ἐκ μιᾶς αὐτῶν «τοῦ Κερκύρων Βασιλείου». Ἡ πρώτη τοῦ Κερκύρων ἐν φ. 2806 ἄρχ. «Καὶ πάλιν προέτεινα κτλ». Ἐν τέλει χωλίαμοι. Τοιοῦτοι χωλίαμοι καὶ ἐν τέλει ἄλλων ἐνταῦθα ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, αἵτινες εἶνε κατὰ ταῦτα πιθανῶς τοῦ αὐτοῦ. Αἱ τοῦ Κερκύρων ἐπιστολαὶ οὐχὶ ἐν συνεχείᾳ. Δευτέρα αὐτοῦ ὀνομασμένη ἐπιστολὴ ἐν φ. 2826 ἄρχ. «Ἐπειδὴ περ οἴωμαι φίλων τῷ μοχθεῖν περὶ λόγους νέων ἐμήγυρις» (Πρβλ. καὶ Κρουμβάχερ μεταφρ. Σωτηρ. τομ. Β' σελ. 120).

— **Βυζαντιακὸς ναὸς ἐν χωρίῳ Μπόρια.** Ὁ Ν. Βασιλεύρος ἔγραψε τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1907 τῷ Σπ. Λάμπρῳ.

«Κάτωθι σημειῶ ὀλίγα τινὰ περὶ τινος μικροῦ Βυζαντινοῦ ναοῦ σωζομένου ἐν τῷ χωρίῳ Μπόρια, ἀπέχοντι οὐχὶ πλέον τῶν 20 ἢ 25 λεπτῶν τῆς πόλεως Κορυτσᾶς. Ὁ ναὸς οὗτος ρυθμοῦ Βυζαντιακοῦ, μονόθολος, οὐχὶ μεγάλης τέχνης, κτισθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδ' αἰῶνος ὑπὸ τινος ἐπισκόπου Νήφωνος διατηρεῖται ἀλώδηντος. Εἰς μεταγενεστέραν ὁμως ἐποχὴν προσετέθησαν 2 πτέρυγες ἐν εἴδει προνάου· ἡ μία ἔμπροσθεν τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ ναοῦ, ἡ ἑτέρα πλαγίως πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ εἰσερχομένῳ. Ἐχει μῆκος 6 μέτρων περιπέου καὶ πλάτος 5. Αἱ δὲ τοιχογραφίαι αὐτοῦ σώζονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· ἡ κάλλιον σωζομένη εἶνε ἡ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ κτίτορος τοῦ ναοῦ ἀρχιεπισκόπου Νήφωνος,

κρατούντος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς μικρὸν ναῖσκον, ὃν φαίνεται οἶονεῖ προσφέρων τῇ Παντάνακτι Θεῷ. Ἰπερθεν ἀναγινώσκειται ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή,

« Ἅγιος Ἐπίσκοπος Κοσ Νήμφων καὶ κτίτορ »

ἕλκρον δὲ περαιτέρω, ἀκριδῶς ὑπεράνω τοῦ μέρους ἐνθα σήμερον κεῖται πενιγρὸς ἀρχιερατικὸς θρόνος, ἀναγινώσκειται ἕτερα ἐπιγραφή.

« Ἀναξ ἀναρχε. Ἀριστέ μου Λόγε δέδεξαι κάμου τὴν ἱκτραὴν αἰεσίαν ὁ ταπῖνος ἐπίσκοπος Νίμφων· κρατὸ δὲ τὸν ναῶν τὸν θεῖον μεταπότημον. Ἀρχὴν γὰρ ἀνήγισα ἐκ βάθρου τε καὶ κόπου μὲ χριστωνυμῶν λαόν· τοῖς θέλουσι σωθεῖναι λύσειν γὰρ ἐτό πολλῶν ἀμπλακυμάτων »

Ἰπεράνω δὲ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ ναοῦ ἐπὶ τοῦ ἑσθῆθεν ὑπερπύργου ἀναγινώσκειται τρίτη ἐπιγραφή·

Ἀπειγέρθη ἐκ βάθρου καὶ κόπου καὶ μόχθου ὁ θεῖος καὶ πάνσεπτος ναῶς οὗτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Ἀριστοῦ τοῦ ζωοδότου καὶ ἰνειστωρήθη παρὰ τοῦ κτίτορος τοῦ πανιεροτάτου ἐπισκόπου κυρίου Νίμφωνος. Αὐθεντεύοντος δὲ (:) αὐτίδελοι πανευλαβέστατοι σεβαστοκράτορος Ἰωάννης καὶ πανυψιλότατος δεσπότης κύριος Θεόδωρος.

Ἔτος στωξῆ (1380)

Κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ λήγοντος ἔτους ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Πάτρῃ τῆς Θεσσαλονίκης τὴν τρίτην ἐπιγραφήν μόνον. Κατὰ Σεπτέμβριον δὲ ἐν τῇ « Ἀληθεία » τῆς Θεσσαλονίκης ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Π. Παπαγεωργίου τὰς δύο πρώτας, κατὰ τι ἀντίγραφον σταλὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα βιβλιοπώλου κ. Σκεντέρη, ἀλλὰ μετὰ πολλῶν ἀστοχημάτων· τὸ μὲ χριστωνυμῶν λαὸν ἐγράφη καὶ ἀνεγνώσθη, μέχρι στονημάτων ἀντι κρατῶ τὸν ναὸν ἀνεγνώσθη κράτε· τὸν ναὸν, καὶ ἀντι λύσειν· αἰτῶ ἐγράφη λύσει γὰρ ἐγώ, ὡς ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ δηθεν λεγόμενον.

— Δῶρον τῶν ἀδελφῶν Μασγιδάδων. Ἐν τῇ κώδικι. Phil. CCXIX τῆς ἐν Βιέννῃ Καισαροβασιλικῆς βιβλιοθήκης, μετὰ τὰς ἐπιστολάς Θεοδώρου τοῦ Πεδιασίμου καὶ μίαν Ἰωάννου τοῦ τοῦ Λαχαρίου Θεοδώρου τῷ Μοδηνῶ καὶ πρό τινων ἐν φ. 115ῶ - 116ῶ

ἐπιστολῶν τοῦ Μοδηνοῦ εὑρηγται ἐν φ. 138α-β «Τοῦ αὐτοῦ στίχοι εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου» ἰαμβικοί ἐννέα, «Τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει» ὀκτώ τρίμετρα ἰαμβικά, εἶτα «Τοῦ αὐτοῦ» τέσσαρα τρίμετρα ἀπεξεσμένα καὶ τέλος «Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον». Τὰ ἐπιγράμματα ταῦτα «τοῦ αὐτοῦ», ἐκόμενα εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ τοῦ Ζαχαρίου, εἶνε προσφατοῦς ἔργα αὐτοῦ τούτου. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἶνε ἀνάξια λόγου. Ἐξέγραψα δὲ αὐτῶν τῷ 1871 τὸ τελευταῖον εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ἐνεκα τῆς ἐν αὐτῷ μνείας τῶν ἐκ τῆς ἄλλως ἀγνώστου εὐξαντιακῆς οἰκογενείας Μασγιδᾶ ἀδελφῶν Ἀνδρονίκου καὶ Ἰωάννου τῶν ζωρηταμένων εἰς τὸν μὴ δηλούμενον εἰδικώτερον ναὸν τοῦ Προδρόμου ἀνάθημα μὴ σαφηνιζόμενον. Ἔχει δὲ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ὡδε·

Δῶρον δέχου νῦν συγγόνων Μασγιδάδων
ἡμ' Ἀνδρονίκου καὶ Ἰωάννου, μάκαρ,
προφήτα Χριστοῦ τοῦ θεοῦ μίνου λόγοι,
αὐτοὺς δυσωπῶν σφαλμάτων ἔξειν λύσιιν.

Ὁ κώδιξ ἐγράφει τὸν δέκατον τέταρτον (;) αἰῶνα, κατὰ τὸν αὐτὸν δ' αἰῶνα ἔζη καὶ ὁ Πεδιάσιμος, οὗ ἔργα περιλαμβάνονται ἐν αὐτῷ· ἄρα πιθανῶς εἰς τὸν αὐτὸν αἰῶνα πρέπει νάναγάγωμεν τὸν τε Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζαχαρίου καὶ τὸν Μοδηνόν.

— Κώδιξ *Phil. gr.* 342. Ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν φύλλων τοῦ κώδικος τούτου παρατηρεῖ ὁ Λάμπρος τὰ ἀκόλουθα·

Cod. Phil. gr. 342.

Καὶ τὴν πρὸς σὲ ἐγγύτητα. φύλλ. 1α.

Ἐπιστολαὶ ἐπίτομοι κτλ. » 16—5.

Φύλλ. 5. Χαλεπὰ τὰ γεγεννημένα.

Τετράδ. α'. ἀπὸ φύλλου 1-5. Ἄλλ' ἐν τέλει φύλλου 4 ἐπιγρ. παραθαρρυντικῆ, ἣτις εὑρηγται ἐν φύλλῳ 125α, ἀνεὺ ταῦτο-υρόνου ἐπιγραφῆς, ἀλλ' ἐπιγέγραπται παραθαρρυντικῆ νεωτέρῃ χειρὶ, οἶονεὶ τοῦ 18' αἰῶνος, ἣτις καὶ συνεπλήρωσε τὴν ἐν τῷ φύλλῳ 124β ἀτελεῖ κατὰ τὸ φαινόμενον μένουσαν ἐπιστολὴν, ἣς τὸ τέλος εὑρηγται ἐν τούτῳ δὴ τῷ φύλλῳ 1α. Ὡστε τὸ τετράδιον 13',

Ἰδπερ ὡς νῦν ἔχει σύγκειται ἐκ σελ. 8 μόνον. φ. 123α — 126β εἶνε ἑλλιπές μετὰ τὸ φ. 124δ κατὰ ὀκτῶ σελίδας, ἃς εὐρίσκομεν ἐστειχωμένας ἐν ἀρχῇ τοῦ κώδικος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ συμπληρώσεις περὶ ὧν εἶπομεν κατὰ τὸ νῦν φύλλον 1, ἐγένοντο ἤδη περὶ τὸν 10' αἰῶνα, δεῖγμα ὅτι ἡ στοιχίσις οὗτα νῦν ὑπάρχει ἐγένετο ἤδη πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου. Τοῦτο παρέχει εἰς ἡμᾶς ἐν γένει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀκριβοῦς τῆς στοιχώσεως.

Κατὰ ταῦτα, ἀφαιρετέα τὰ φύλλα 1, 2, 3, 4, τῆς νῦν στοιχώσεως ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ ιγ' (εἶνε δὲ τὰ τετράδια σημειωμένα ταῦτα χρόνως ἀριθμοῖς ἑλληνικοῖς κάτω ἐν τῇ ὡς ἐν τέλει ἐκάστου καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ, οὕτως ὥστε ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς, ὁ δηλῶν τὸ τετράδιον, ἀπαντᾷ δις ἐν ἐκάστῳ, ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει) (ὅπου δὲ λείπει τὸ πρῶτον τετράδιον ὅλως. Τὸ δὲ φύλλον 5α ἔχει σημειωμένον 5ρ. τετραδίου.

β') φ. 5α. Χαλεπὰ τὰ γεγεννημένα. — φ. 18α. — "Ὡσκε εἶνε σωστόν ἐκ 10 σελίδων.

γ') φ. 13α-19α, συγκείμενον ἐκ μόνων 12 σελίδων. Τὸ χάσμα μεταξὺ φ. 15β καὶ 16α· ἀλλὰ λείπουσιν ἀληθῶς τέσσαρες ἢ μόνον δύο σελίδες· διότι παρατηρεῖται κατωτέρω ὅτι ἔχομεν τετράδια 11 σελ. ἐν οἷς δὲν φαίνεται λειπόν τι.

δ')	φύλλ.	19α—27α,	ἄρτιον	ἐκ 10	σελίδων
ε')	»	27α—35α,	»	»	»
στ')	»	35α—43α,	»	»	»
ζ')	»	43α—51α.	»	»	»
η')	»	51α—59α,	»	»	»
θ')	»	59α—67α,	»	»	»
ι')	»	67α—75α,	»	»	»
ια')	»	75α—83α,	»	»	»
ιβ')	»	83α—91α,	»	»	»
ιγ')	»	91α—99α,	»	»	»
ιδ')	»	99α—107α,	»	»	»
ιε')	»	107α—115α,	»	»	»
ις')	»	115α—123α,	»	»	»

ιζ') φύλλ. 123α—127α. Ἴδε ἐν τοῖς περὶ τοῦ πρώτου τετραδίου.

ιη') φύλλ. 127α—135α, ἄρτιον ἐκ 16 σελίδων

ιθ') » 135α—143α, » » » »

κ') » 143α—151α, » » » »

κα') » 151α—158α. Ἐλλειπές κατὰ δύο σελίδας, αἵτινες ἀν λείπωσι, λείπουσι μεταξὺ τοῦ φ. 152β καὶ 153α, ἐνθα καὶ συνδεδεμένη λωρίς φύλλου λείποντος. Ἡ ἀριθμησις δι' ἀραβικῶν ἀριθμῶν καίπερ σύγχρονος φαινομένη ἐξακολουθεῖ καὶ ἐνθα ὑπάρχουσι χάσματα.

κβ') 158α—165α, ἄρτιον ἐκ 16 σελ.

κγ') 165α—173α, ἐλλειπές κατὰ δύο σελίδας. Ἡ λωρίς τοῦ ἐλλείποντος φύλλου μεταξὺ 170β καὶ 171α, ἀλλ' ἡ ἐννοια δὲν ὑποδεικνύει χάσμα, ὥς μοι φαίνεται.

κδ') φύλλ. 173α—181α, ἄρτιον ἐκ 16 σελίδων

κε') » 181α—189α, » » » »

κς') » 189α—196α, ἐλλειπές κατὰ δύο σελίδας· καὶ τὸ μὲν φύλλον φαίνεται ἐκπεσόν μεταξὺ φ. 195β καὶ 196α, ἀλλ' ἡ ἐννοια οὐδαμοῦ πάσχει.

κζ') φύλλ. 196α—203α, ἐλλειπές κατὰ δύο σελίδας. Ἐνταῦθα συμβαίνει τὸ ἐξῆς περίεργον. Τὸ τέλος τοῦ τετραδίου σημειοῦται διὰ τοῦ κζ' ἐν τῷ φ. 201β καὶ ὁμοίως ἡ ἀρχὴ τοῦ κη' σημειοῦται ἐν τῷ 203α, ὥστε καὶ τὸ 202 φ. πρέπει νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κζ' τετράδιον. Οὕτως ἔχομεν σελ. 14 καὶ λείπουσι μόνον 2, ἀλλ' ἔχομεν δύο λωρίδας ὑπολειφθείσας, μίαν μεταξὺ 196β—197α, τὴν δ' ἑτέραν μεταξὺ 201β καὶ 202α· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ἐλλείπει, ἐνταῦθα δὲ πάντως.

κη') φύλλ. 203α—211α, ἄρτιον ἐκ 16 σελ.

κθ') Τοῦτου τοῦ τετραδίου περισώζονται 8 σελίδες· ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ φ. 213β—214α χάσμα ἀγνωστον πόσων φύλλων.